

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/1/2022
Identifikačné číslo spisu: 5418200821
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5418200821.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu RDL družstvo, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1716, právne zastúpeného Pohanka & Partners s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1716, proti žalovaným 1/ H. F., rod. H., 2/ A. H. F., obom bývajúcim v DoZ. F. - Y. L.M., X. R. XXXX/X-XX, právne zastúpeným Mgr. Romanom Kobellom, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1730, o zriadenie vecného bremena za náhradu, vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/35/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. zo 16. júna 2021 sp. zn.7Co/2/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. z 16. júna 2021 sp. zn.7Co/2/2021 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom z 8. júla 2020 č.k. 5C/35/2018-437 určil výšku jednorazovej odplaty za vecné bremeno práva cesty, zriadené rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín z 11. júna 2019 č.k. 5C/35/2018-276, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 11. marca 2020 č. k. 7Co/274/2019-390 v prospech každého aj budúceho vlastníka pozemkov KN-C parc. č. XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 391 m², KN-C parc. č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvorie o výmere 25 m² a KN-C parc. č. XXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 26 m², na ktorých sa nachádza parkovisko k stavbe administratívnej budovy súp. č. XXXX, postavenej na pozemku KN-C parc. č. XXX/XX, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. G. F., spočívajúce v práve prejazdu, a to cez celý pozemok KN-C parc. č. XXXX/XX - ostatná plocha o výmere 6 m², zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. G. F., ako aj cez celý pozemok KN-C parc. č. XXX/XX - ostatná plocha o výmere 95 m², zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. G. F. (ďalej len „vecné bremeno“), vo výške 5.000,- eur, z ktorej časť 2.648,51 eur je žalobca povinný zaplatiť žalovanej 1/ a zvyšných 2.351,49 eur je žalobca povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) spoločne a nerozdielne (výrok I.). Výslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli za obdobie po čiastočnom späťvzati žaloby podaním žalobcu doručeným súdu 2. januára 2019 (výrok II.).

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca učinil predmetom sporu stanovenie výšky jednorazovej odplaty za vecné bremeno, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zaťažené pozemky, ktoré na seba nadväzujú, predstavujú prirodzený a dlhodobý využívaný prístup z verejnej komunikácie v G. F. na ulicu K. okrem iného aj k parkovisku žalobcu, nachádzajúcim sa za jeho administratívnou budovou. Zaťažené pozemky okrem toho súčasne predstavujú prístup aj k nehnuteľnostiam ďalších osôb a to nie len k nehnuteľnostiam žalovanej 1/ zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. G. F., ale aj k nehnuteľnostiam U. H. a A. H. zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. G. F. a tiež aj k ich rodinnému domu, súp. č. XXXX a dvojgaráži, súp. č. XXX. Takýto stav využívania zaťažených nehnuteľností (na prechod a prejazd) tak aj oprávnených pozemkov, ktoré teraz vlastní žalobca na parkovanie vozidiel pretrváva cca od prvej polovice 60 rokov. Pôvodne na časti terajšieho parkoviska žalobcu bolo postavených 5 murovaných garáží, súp. č. XXX, XXX, XXX, XXX C. XXX na vtedajšej KN-C par. č. XXX/XX/X, ku ktorej asanácii došlo v roku 2010 na základe rozhodnutia Mesta Dolný Kubín zo 6. septembra 2010 č. 6857/2010/440-TS3/A10, ktorým bolo povolené ich odstránenie v lehote do 31. decembra 2010. V súvislosti s realizáciou tejto asanácie garáží, následnej výstavby terajšieho parkoviska a rekonštrukciou administratívnej budovy, bol po celú dobu realizácie stavebných prác využívaný na dovoz a odvoz materiálu a na prejazdy stavebných mechanizmov a pohyb stavebných robotníkov prechod a prejazd cez zaťažené pozemky žalovaných, keď v tom čase E. J. ako nájomca uzatvoril so žalovanou 1/ ako prenajímateľkou dňa 21. júla 2010 „Zmluvu o užívaní pozemku“, ktorou mu mala žalovaná 1/ prenechať ako nájomcovi do dočasného užívania po dobu určitú od 21. júla 2010 do 31. decembra 2010 časť pozemku KN-C parc. č. XXX/XX v podiele jednej polovice s tým, že po nadobudnutí celého pozemku zo strany žalovanej 1/ je nájomca oprávnený užívať celý pozemok. Podľa čl. IV. zmluvy sa celkové nájomné určí bezprostredne po skončení nájomnej zmluvy s tým, že sa prihliadne na vykonané investície nájomcu do prenajatého pozemku a zároveň sa uzatvorí nová zmluva o odplatnom užívaní predmetného pozemku. Žalovaná 1/ zároveň dala súhlas, aby nájomca na vlastné náklady zhotovil na predmetnom pozemku zábranu brániacu prejazdu vozidiel cez predmetný pozemok. Následne nedošlo ohľadne pozemkov k žiadnej dohode o možnosti užívania pozemkov žalobcom, resp. ďalšími subjektmi užívajúcimi jednotlivé parkovacie miesta. Po určitej komunikácii medzi stranami napokon žalobca v apríli roku 2018 reagoval konečnou ponukou, a to buď platením ročnej odplaty 500,- eur ročne alebo zaplatením jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena vo výške 5.000,- eur, ktorú v tom čase žalovaní neakceptovali, požadujúc jednorazovú odplatu minimálne 10.000,- eur. Následne žalovaní prostredníctvom zástupcu opakovane v rámci tohto konania prezentovali ochotu zmluvne zriadiť v prospech nehnuteľností žalobcu vecné bremeno za jednorazovú odplatu vo výške 5.000,- eur, ako ju naposledy ponúkol žalobca. Nie je sporné, že okrem žalobcu jednotlivé parkovacie miesta užívajú na základe zmluvného vzťahu so žalobcom nájomcovia priestorov v administratívnej budove žalobcu, pričom na ploche parkoviska žalobcu je vybudovaných 17 plnohodnotných parkovacích miest, ďalšie dve miesta umožňujú odparkovanie jednostopových vozidiel a ďalšie dve miesta sú také, ktoré umožňujú zaparkovať auto, ale súčasne sa za jedným z nich nachádza vstup do budovy žalobcu a za druhým z nich je brána v oplotení, cez ktorú je vstup na susediaci pozemok. V čase ohliadky 20. februára 2019 cca o 11.00 hod. bolo na parkovisku odparkovaných 10 vozidiel.

1.2. Zo súkromných znaleckých posudkov znalcov z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností - A. H.X. J. (č. 43/2019), predloženého žalobcom a A. Y. Y. (č. 6/2019), predloženého žalovanými, vyplynulo, že znalcami bola napriek použitiu rovnakej metódy, a to metódy polohovej diferenciácie, vypočítaná rozdielna nielen všeobecná hodnota zaťažených pozemkov vo výške 5.731,75 eur, resp. 56,75 €/1 m² (B. A. J.) a vo výške 6.961,93 eur, resp. 68,93 eur/1 m² (B. A. Y.), čiže rozdiel 1.230,18 eur, čo percentuálne hodnota nižšej ceny predstavuje 82,33 % z hodnoty vyššej, ale v oveľa väčšom rozsahu je rozdielna všeobecná hodnota vecného bremena, a to 616,16 eur, zaokrúhlene 620,- eur (znalecký posudok A. J.) a 6.178,53 eur, zaokrúhlene 6.200,- eur (znalecký posudok A. Y.), z čoho tá nižšia predstavuje len 10 % hodnoty tej vyššej, keď dokonca, ak by sa odstránila chyba vo výpočte A. J., poukazovaná žalobcom, by všeobecná hodnota vecného bremena dosahovala iba 545,70 eur (len 8,87% z tej vyššej hodnoty). Pokiaľ ide o samotnú všeobecnú hodnotu pozemkov žalovaných, ich jednotková hodnota je v oboch prípadoch vyššia, než predstavovala kúpna cena kupovaných pozemkov žalobcom od Mesta Dolný Kubín, nachádzajúcich sa v blízkosti zaťažených pozemkov, ako aj pozemkov žalovaných, kupovaných kúpnu zmluvou č. 01/2019 z 10. januára 2019, ktorá

predstavovala 50,- eur/1 m² ako dohodnutá cena. Súdu prvej inštancie bolo však známe z jeho úradnej činnosti, že za takúto cenu Mesto Dolný Kubín predáva pozemky, ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa už dlhodobo a za predpokladu, že ide o priamy predaj. V danom prípade šlo o predaj troch pozemkov o celkovej výmere len 25 m², keď šlo o plochy prakticky samostatne nevyužiteľné. Takáto cena s ohľadom na infláciu a všeobecný nárast nehnuteľnosti za takéto dlhé obdobie, najmä po roku 2010 až do roku 2019, nereflektuje ich všeobecnú hodnotu. Obaja znalci napokon pri stanovení výšky všeobecnej hodnoty zaťažených pozemkov ani neaplikovali porovnávaciu metódu pre nedostatok porovnávacieho materiálu. Samotný žalobca uviedol, že hodnota pri predaji obdobných pozemkov v danej lokalite sa má pohybovať v intervale 50,- až 55,- eur/1 m², čo je dokonca o niečo málo menej, než hodnota vypočítaná ním osloveným znalcom. Žalobca namietal oboma znalcami stanovené koeficienty prevyšujúcich faktorov, pričom každý z nich samostatne má pre zvýšenie opodstatnenie. To, že zaťažené pozemky majú a zabezpečujú na ne prístup z verejnej komunikácie len z jednej strany, nijako tieto nezhodnocuje oproti tým, ku ktorým by bol prístup z viacerých strán, ak súčasne v danom prípade ide skutočne o kvalitný a plnohodnotný prístup. Rovnako použitie tohto koeficientu druhým znalcom, že ide o pozemky so zvýšeným záujmom o ich kúpu, je na mieste, keďže takéto niečo vyplýva zo samotnej činnosti E. J., resp. žalobcu, dokonca v priebehu sporu opakovane prejavil záujem o kúpu práve pozemkov žalovaných, poprípade o kúpu spoluvlastníckeho podielu. Ak by vychádzal zo stredovej hodnoty oboch predložených posudkov, táto predstavuje hodnotu 62,84 eur/1 m², čo je pomerne blízke hodnote hornej časti žalobcom uvádzaného intervalu a pri celkovej výmere zaťažených pozemkov by zodpovedala všeobecná hodnota vo výške 6.346,84 eur, ktorú sumu pri svojich úvahách považoval za takú, ktorú určená jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena nemôže prevyšovať. Rozptyl stanovenej všeobecnej hodnoty zaťažených pozemkov znalcami je zanedbateľný v porovnaní s rozdielom, k akému znalci dospeli pri stanovení všeobecnej hodnoty zriaďovaného vecného bremena, ktorý v žiadnom prípade nemôže byť akceptovateľný a vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že minimálne jeden z takto rozdielnych výsledkov nemôže byť správny (ak nie oba). Súd prvej inštancie preto pri svojich úvahách „nepriemeral“ takéto rozdielne vypočítané výsledné hodnoty, nakoľko nemá prečo vystihovať skutočnej všeobecnej hodnote zriadeného vecného bremena. V tejto otázke napokon v priebehu konania žiadna zo strán sporu neprodukovala ďalšie dôkazy. Preto v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci okresný súd považoval za primeranú a spravodlivú výšku jednorazovej náhrady v sume 5.000,- eur, ktorú v takejto výške navrhol práve žalobca ešte v tom istom roku, v ktorom inicioval aj tento spor, avšak ešte pred jednostranným konaním žalovaných, po ktorom už takáto ponuka z jeho pohľadu nebola aktuálna a ktorú ako akceptovateľnú s nie dlhým odstupom času boli a aj aktuálne sú ochotní žalovaní prijať ako adekvátnu náhradu. Práve v tejto výške videl súd prvej inštancie možný stret predstav vôľi konkrétnych subjektov, vychádzajúcich z ich subjektívnych znalostí miestnych pomerov vlastníacich v danej oblasti nehnuteľnosti, ktoré by boli povolané riešiť otázku práva cesty pre „očistenú“ od následnej schválnosti, resp. prostriedku nátlaku v rozpore so zásadami slušnosti, ktorý používali žalovaní na presadenie svojho záujmu voči žalobcovi, po čom došlo k veľmi výraznej, až extrémnej zmene žalobcovho postoja čo do ponúkanej výšky jednorazovej náhrady. Zároveň daná suma je v rámci „intervalu“ znalcami vypočítaných všeobecných hodnôt predmetného vecného bremena, hoci táto je výrazne bližšia hodnote vypočítanej znalcom A. Y., u ktorého možno považovať ním dosadené premenné za také, ktoré sa viac približujú realite, než je tomu v prípade znaleckého posudku A. J. Z dôkazov a tvrdení strán sporu, ktoré mal v dispozícii okresný súd, ani nedokázal určiť inú výšku náhrady za zriadenie vecného bremena, ktorá by mala byť primeranou. Zároveň poukázal na to, že žalobca v žalobe uvádzal, že takúto lukratívnu výšku jednorazovej náhrady (5.000,-eur) ponúkol z dôvodu, aby sa vyhol zdĺhavému súdному sporu, hoci je presvedčený o existencii vecného bremena, keď v článku II. ods. 2 žaloby existenciu takéhoto práva tvrdil na základe vydržania. Ak by tomu tak malo skutočne byť a žalobca bol úprimne presvedčený o existencii takéhoto práva, žalobca by nebol povinný žalovaným nič platiť. Napriek tomu žalobou žiadal zriadiť vecné bremeno. Podľa názoru súd prvej inštancie ďalšie stranami sporu uvádzané skutočnosti (o „potencionálnych nájomcoch“, o koeficiente obmedzenia) k námietkam znaleckých posudkov slúžia len na dokreslenie prečo považoval žalobcovu ponuku vo výške 5.000,- eur ako jednorazovú odplatu v zriadení vecného bremena v konkrétnych okolnostiach za primeranú a náležitú zodpovedajúcu všeobecnej hodnote zriadeného vecného bremena. Pri rozdelení určenej primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena medzi žalovaných 1/ a 2/, okresný súd vychádzal z vlastníckeho stavu ohľadne zaťažených pozemkov tak, ako

vyplýva z listov vlastníctva ako aj z výmery každého z nich. O nároku na náhradu trov konania vzniknutých za obdobie po čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na ich náhradu, považujúc v zostávajúcej časti predmetu konania úspech a neúspech strán sporu navzájom za porovnateľný.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. júna 2021 sp. zn. 7Co/2/2021 žalobcom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Uviedol, že hoci po formálnej stránke obidva znalecké posudky predložené stranami sporu sú správne, s ich závermi, ktoré sú diametrálne odlišné sa nebolo možné stotožniť. Súd prvej inštancie postupoval preto správne keď stanovil jednorazovú odplatu za zriadenie vecného bremena na pozemkoch žalovaných v prospech pozemkov vo vlastníctve žalobcu a to na základe ponuky žalobcu začiatkom roku 2018 pri mimosúdnom rokovaní o zriadení vecného bremena. V uvedenom smere odvolací súd poukázal aj na správanie sa strán, ktoré nenavrhl vypracovať kontrolný znalecký posudok a tiež na zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd doplnil, že podľa jeho názoru je súdom prvej inštancie stanovená odplata správna, keďže sám žalobca ju takto určil aj keď sa bránil, že nadštandardnú odplatu ponúkal žalovaným ako motiváciu na uzavretie mimosúdnej dohody keď sa chcel vyhnúť zdĺhavému súdному konaniu. Uvedenú obranu nebolo možné akceptovať, nakoľko ak by ju súd pripustil nie je možné ustáliť, či z dôvodu vyhnúť sa súdnému konaniu je ochotný zaplatiť za zriadenie vecného bremena jednorazovú odplatu 5.000,- eur alebo platiť ročné nájomné 500,- eur (čo za 20 rokov predstavuje 20.000,- eur) a následne v súdnej žalobe navrhuje odplatu vo výške 300,- eur. Rozdiel 4.700,- eur nemôže zodpovedať tomu, že k zriadeniu vecného bremena dôjde mimosúdnu dohodou. Odvolací súd vyjadril presvedčenie, že takto určená odplata je primeraná s poukazom na polohu pozemkov (centrum mesta) a z toho dôvodu ich možno považovať za lukratívne pozemky i keď žalovaní ich tiež využívajú na prechod k svojim ďalším pozemkom. Avšak žalobca (a jeho nájomníci) sú obmedzovaní aj frekvenciou a spôsobom užívania (i keď prejazd vozidiel trvá minimálnu dobu) zaťažené pozemky musia byť stále voľné, aby boli prejazdné po celú dobu. V dôsledku tejto právnej vady (zriadené vecné bremeno) hodnota zaťažených pozemkov klesla, nakoľko tieto vzhľadom na dispozičné riešenie spolu s ďalšími pozemkami vo vlastníctve žalovaných možno považovať za lukratívne pozemky, nachádzajúce sa v centre mesta. Zaťažené pozemky nemožno posudzovať oddelene od ostatných spoločne užívaných pozemkov žalovaných. Nemohlo zostať bez povšimnutia odvolacieho súdu, že vecné bremeno je zriadené bez časového obmedzenia in rem, teda vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku ako aj vlastníka pozemku v prospech ktorého bolo zriadené vecné bremeno. Keďže v danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o odplate za zriadenie vecného bremena vo výške 300,- eur tak ako to požadoval v žalobe odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie z 11. júna 2019, č.k. 5C/35/2018-437 (v časti určenia jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena vo výške 5.000,- eur) okresný súd rozsudkom z 8. júla 2020, č.k. 5C/35/2018-437 bez akéhokoľvek novo vykonaného dokazovania a napriek jasným usmerneniam súdu druhej inštancie, ktoré úplne odignoroval, zotrval na svojom pôvodnom arbitrárnom názore a hodnotu zriadeného vecného bremena opätovne určil na sumu 5.000,- eur. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie Krajský súd v Žiline dovolaním napadnutým rozsudkom zo 16. júna 2021, č.k. 7Co/2/2021-504 v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca mal za to, že oba sudy vec nesprávne právne posúdili, keď pri stanovovaní výšky odplaty za zriadené vecné bremeno postupovali arbitrárne, príliš reštriktívnym spôsobom aplikovali zákonné procesné pravidlá hodnotenia dôkazov, pričom odvolací súd svoj rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ namietal, že aj napriek dlhodobo existujúcej a ustálenej praxi súdov, platnej judikatúry, ako aj návrhu sporových strán okresný

súd nepochopiteľne odmietol nariadiť znalecké dokazovanie ohľadne určenia hodnoty zriadeného vecného bremena a vyzval strany sporu, aby tieto predložili svoje súkromné znalecké posudky, dôsledkom čoho bolo okrem iného aj to, že strany sporu predložili diametrálne odlišné súkromné znalecké posudky. Podľa názoru žalobcu je veľmi dôležitá právna otázka, či výsledky a hodnotenia súdov v rámci znaleckého dokazovania mali vôbec nejaký vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd v bode 18. odôvodnenia rozsudku neurčito, nezrozumiteľne a nanajvýš arbitrárne odôvodňoval hodnotu zriadeného vecného bremena nie závermi znaleckého dokazovania, ale pomocou predsúdnej komunikácie sporových strán, hoci bolo nesporné, že na základe takejto komunikácie k žiadnej dohode nedošlo a ani nemohlo dôjsť. Ak navyše je nepochybné, že z praxe súdov vyplýva ustálenosť rozhodovania o odplate za vecné bremeno na základe znaleckého dokazovania, je nepochopiteľné, že ak súd prvej inštancie vo veci pochybil a odmietol na návrh strán sporu nariadiť znalecké dokazovanie, prečo odvolací súd na takejto do očí bijúcej nezákonnosti plne participoval a rozhodoval rovnako ako súd prvej inštancie arbitrárne na základe pochybných úvah a výslovných špekulácií so záverom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, hoci bolo povinnosťou súdov o hodnote vecného bremena rozhodnúť aj vtedy, ak by žiadna zo sporových strán neprodukovala žiadny relevantný dôkaz. Žalobca mal za to, že dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu má v zmysle § 420 písm. f/ CSP procesné vady, ktoré spôsobujú, že došlo k závažnému porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozsudku je v merite veci neurčité, nezrozumiteľné, nelogické a tým pádom aj nepreskúmateľné. Súd sa v napádanom rozsudku nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré mali (mohli mať) podstatný vplyv na jeho rozhodnutie; z priebehu celého konania vyplýva, že postup súdu bol pri vykonávaní dokazovania nepredvídateľný a v rozpore s oprávnenými očakávaniami sporových strán, ktoré vyplývali z ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé, či bolo úmyslom súdu odchyliť sa od ustálenej praxe súdov s tým, že ak áno, svoj odklon náležite nezdôvodnil; súd postupoval arbitrárne, keď v rozpore so zákonom nevykonával riadne znalecké dokazovanie, predložené dôkazy odmietol svojoľne vyhodnotiť a svoje závery oprel o svoje vlastné hypotetické úvahy, ktoré nemali žiadnu relevantnosť a z vykonaného dokazovania nevyplývali s tým, že nesporné tvrdenia a dôkazy nevzal pri rozhodovaní do úvahy; z postupu odvolacieho súdu je zrejmé, že dôsledkom jeho konania je odmietnutie spravodlivosti, keď bezdôvodne a nekriticky prevzal ničím nepodložené úvahy súdu prvej inštancie a hoci sa zaoberal jednotlivými spornými tvrdeniami sporových strán (tri sporné premenné použité znalcami), tieto v konečnom dôsledku bez akéhokoľvek zdôvodnenia nezohľadnil vo svojich záveroch.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedli, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ďalej uviedli, že žalobca v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním, na pojednávaní dňa 13. mája 2019 upustil od požiadavky na kontrolný znalecký posudok, preto súd prvej inštancie sa v zmysle § 207 ods. 3 CSP nenariadením znaleckého dokazovania znaleckým ústavom nedopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces. Súd vykonal všetky dôkazy, ktoré sporové strany navrhli. Žalovaní konštatovali, že odôvodnenie dovolania žalobcu obsahovo predstavuje len jeho polemiku s vyhodnotením dôkazných prostriedkov zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a žalobcovu nespokojnosť s určením výšky náhrady za zriadené vecné bremeno. Žalobcom nekonkretizované odchylenie sa od ustálenej praxe súdov nie je odvolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP. V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaní navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

8. V preskúmvanej veci žalobca v podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a naplnenie ktoré videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a v tom, že súdy sa dostatočne nezaoberali jeho námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie v procese hodnotenia dôkazov sa nepresvedčivo a „arbitrárne“ priklonil k znaleckým zisteniam znalca A. Y. Y.; hodnotu vecného bremena určil v rozpore so zákonom a ustálenou praxou; špekulatívne ju odvodil od predsúdnej komunikácii strán sporu, na základe ktorej však k dohode o zriadení vecného bremena a ani k dohode na odplate za jeho zriadenie nedošlo. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozsudku neurčito, nezrozumiteľne a nanajvýš arbitrárne odôvodňoval hodnotu zriadeného vecného bremena nie závermi znaleckého dokazovania ale pomocou predsúdnej komunikácie sporových strán, hoci bolo nesporné, že na základe takejto komunikácie k žiadnej dohode nedošlo a ani nemohlo dôjsť.

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťel'a, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolaťel'a, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Z dovolaťel'om vytýkaných väd zmätočnosti sa dovolací súd v prvom rade zaoberal jeho námietkami o pochybení v procese dokazovania/o nesprávnom hodnotení dôkazov, či už prvoinštančným, resp. odvolacím súdom. Konkrétne dovolaťel' vytkol súdom nižších inštancií svojvoľné priklonenie sa k jednému z dvoch priložených znaleckých posudkov bez toho, aby svoj postup riadnym spôsobom odôvodnili. Vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam dovolací súd najskôr uvádza, že v zásade neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdov ani nesprávne právne posúdenie veci nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, 3Cdo/108/2016). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, t.j. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a podobne, prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné,

neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

12. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že k práve jednému z vyššie uvádzaných deficitov v dokazovaní v súdnej veci došlo.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v prvoinštančnom konaní boli stranami sporu predložené dva súkromné znalecké posudky - znalcov z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, a to znalecký posudok A. H. J. (č. 43/2019), predložený žalobcom a znalecký posudok A. Y. Y. (č. 6/2019), predložený žalovanými, z ktorých vyplýva, že nimi bola napriek použitiu rovnakej metódy, a to metódy polohovej diferenciacie, vypočítaná rozdielna nielen všeobecná hodnota zaťažených pozemkov vo výške 5.731,75 eur, resp. 56,75 €/1 m² (viď znalecký posudok A. J.) a vo výške 6.961,93 eur, resp. 68,93 eur/1 m² (viď znalecký posudok A. Y.), čiže rozdiel 1.230,18 eur, ale v oveľa väčšom rozsahu je rozdielna všeobecná hodnota vecného bremena, a to 616,16 eur, zaokrúhlene 620,- eur (znalecký posudok A. J.) a 6.178,53 eur, zaokrúhlene 6.200,- eur (znalecký posudok A. Y.), z čoho tá nižšia predstavuje len 10 % hodnoty tej vyššej, keď dokonca, ak by sa odstránila chyba vo výpočte A. J., poukazovaná žalobcom, by všeobecná hodnota vecného bremena dosahovala iba 545,70 eur (len 8,87% z tej vyššej hodnoty).

14. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd sa však pri svojom konečnom rozhodovaní neriadil žiadnym z uvedených znaleckých posudkov. Konštatoval, „...že rozptyl stanovenej všeobecnej hodnoty zaťažených pozemkov znalcami je zanedbateľný v porovnaní s rozdielom, k akému znalci dospeli pri stanovení všeobecnej hodnoty zriaďovaného vecného bremena, ktorý v žiadnom prípade nemôže byť akceptovateľný a vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že minimálne jeden z takto rozdielných výsledkov nemôže byť správny (ak nie oba). Preto súd pri svojich úvahách „nepriemeroval“ takéto rozdielne vypočítané výsledné hodnoty, nakoľko nemá prečo vystihovať skutočnej všeobecnej hodnote zriadeného vecného bremena. V tejto otázke napokon v ďalšom priebehu konania žiadna zo strán sporu neprodukovala žiadne ďalšie dôkazy. Preto v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci súd považoval za primeranú a spravodlivú výšku jednorazovej náhrady v sume 5.000,- eur, ktorú v takejto výške navrhol práve žalobca ešte v tom istom roku, v ktorom inicioval aj tento spor, avšak ešte pred jednostranným konaním žalovaných, po ktorom už takáto ponuka z jeho pohľadu nebola aktuálna a ktorú ako akceptovateľnú s nie dlhým odstupom času boli a aj aktuálne sú ochotní žalovaní prijať ako adekvátnu náhradu. Práve v tejto výške okresný súd videl možný stret predstav vôľi konkrétnych subjektov, vychádzajúcich z ich subjektívnych znalostí miestnych pomerov vlastníacich v danej oblasti nehnuteľnosti, ktoré by boli povolané riešiť otázku práva cesty pre „očistenú“ od následnej schválnosti, resp. prostriedku nátlaku v rozpore so zásadami slušnosti, ktorý používali žalovaní na presadenie svojho záujmu voči žalobcovi, po čom došlo k veľmi výraznej, až extrémnej zmene žalobcovho postoja čo do ponúkanej výšky jednorazovej náhrady. Zároveň daná suma je v rámci „intervalu“ znalcami vypočítaných všeobecných hodnôt predmetného vecného bremena, hoci táto je výrazne bližšia hodnote vypočítanej znalcem A. Y., u ktorého považuje (súd) ním dosadené premenné za také, ktoré sa viac približujú realite, než je tomu v prípade znaleckého posudku A. J.. Preto s ohľadom na súbor dôkazov, ktoré mal v dispozícii a ich výpovednú hodnotu, ako aj súbor nesporných skutkových tvrdení strán sporu, za nosnú pri ustálení všeobecnej hodnoty vecného bremena považoval rozhodnú ponuku žalobcu zo začiatku roku 2018, ktorú až s určitým odstupom času, keď už mala byť neaktuálnou, žalovaní s nie dlhým odstupom ešte v tom istom roku akceptovali a súčasne zohľadnil, že žalobcom pôvodne ponúknutá jednorazová odplata 5.000,- eur je v rámci intervalu hodnôt vypočítaných znalcami. Z dôkazov a tvrdení strán sporu, ktoré mal v dispozícii súd prvej inštancie uviedol, že ani nedokáže určiť inú výšku náhrady za zriadenie vecného bremena, ktorá by mala byť primeranou...

15. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd však hodnotí

presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010). Za najhospodárnejší postup pri predložení dvoch rozdielnych znaleckých posudkov (ku ktorej situácii došlo v preskúmvanej veci) aj doterajšia súdna prax považuje taký postup, keď súd sa snaží odstrániť nejasnosti, nedostatky, prípadné námietky strán výsluchom znalca a položením doplňujúcich otázok (viď Civilný sporový poriadok Veľké komentáre Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. str. 772).

16. Dovolací súd si je vedomý, že v danom prípade nešlo o znalecké dokazovanie nariadené súdom (§ 207 CSP), ale o znalecké posudky predložené stranami sporu v zmysle § 209 CSP tzv. súkromné znalecké posudky. Pri hodnotení súkromného znaleckého posudku súdom však platia tie isté kritéria, ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca (bližšie viď bod 15. tohto rozhodnutia). Z uvedeného vyplýva, že pri rozdielnych záveroch znaleckých posudkov predložených stranami sporu súd nemôže bez ďalšieho „odmietnuť“ pri hodnotení dôkazov takto predložené znalecké posudky (o to viac, keď sám sa pre takýto postup pri skúmaní odbornej otázky rozhodol) a vo veci rozhodnúť (v danom prípade o výške zriadeného vecného bremena) len na základe vlastnej úvahy nezohľadňujúcej závery vyplývajúce zo znaleckého dokazovania.

17. Odvolací súd v bode 13. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že „... znalecké posudky predložené sporovými stranami vypracovali znalci zapísaní do zoznamu znalcov v odbore stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností a neboli ani u jedného z nich zistené a ani namietané okolnosti, pre ktoré by mali byť vylúčení z podania znaleckého posudku v prejednávanej veci. Obidva znalecké posudky spĺňali formálne požiadavky zák. č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a tiež obsahovali doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP. Oboja znalci pri stanovení všeobecnej hodnoty sporných nehnuteľností použili metódu polohovej diferenciácie. Znalci sa diametrálne odlišili pri stanovení jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena, predovšetkým pri stanovení výšky premenných koeficienta Straty a koeficienta Obmedzenia. Oboch znalcom súd prvej inštancie vypočul k danej otázke, pričom oboja znalci zotrvali na svojich znaleckých posudkoch...“ V bode 14. odôvodnenia odvolací konštatuje, že „...obaja znalci nesprávne vychádzali pri stanovení záujemcov o nájom predmetných pozemkov, keď uvedený záujem môže mať jednak žalobca a bratia H., teda 3 subjekty, pričom A. J. vychádzal z dvoch záujemcov a A. Y. ich stanovil podľa počtu parkovacích miest na parkovisku žalobcu. S poukazom na tak diametrálne odlišné závery oboch znaleckých posudkov, nebolo možné pri stanovení jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena z nich vychádzať a súd nemôže ich závery nahradiť vlastným názorom...“. V bode 17. odôvodnenia odvolací súd uvádza, že pokiaľ sporové strany nepodali návrh súdu na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, súd bez návrhu nemohol nariadiť takéto dokazovanie. Teda pokiaľ sám žalobca podával námietky proti znaleckým posudkom, namietal tam použité koeficienty a pred súdom sa vyjadril, že nenavrhuje kontrolné znalecké dokazovanie, súd uvedené nemohol nariadiť. Súd nemôže nahradiť názor znalca vlastným názorom a na základe toho vykonať samostatne výpočet hodnoty zriadenia vecného bremena...“ Spor v bode 18. svojho rozsudku odvolací súd uzatváral, „...že z uvedených dôvodov súd prvej inštancie v preskúmvanej veci stanovil jednorazovú odplatu za zriadenie vecného bremena na pozemkoch žalovaných v prospech pozemkov vo vlastníctve žalobcu, a to na základe ponuky žalobcu začiatkom roku 2018 pri mimosúdnom rokovaní o zriadení vecného bremena. Odvolací súd je toho názoru, že takto stanovená odplata je správna.“

18. Dovolací súd v nadväznosti na uvedené uvádza, že určenie výšky náhrady za zriadenie vecného bremena je výsledkom posúdenia individuálnych okolností každej prejednávanej veci. Každé rozhodnutie o náhrade za zriadenie vecného bremena je založené na riešení individuálnych otázok, pričom určenie náhrady za zriadenie vecného bremena je odbornou znaleckou otázkou. Pokiaľ sám odvolací súd v o svojom rozhodnutí (bod 17.) konštatoval, že „súd nemôže nahradiť názor znalca vlastným názorom a na základe toho vykonať samostatne výpočet hodnoty zriadenia vecného bremena“, je jeho následná úvaha o výške jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena na pozemkoch žalovaných v prospech pozemkov vo vlastníctve žalobcu, a to len na základe ponuky žalobcu začiatkom roku 2018 pri mimosúdnom rokovaní o zriadení vecného bremena protirečivá, nedostatočne odôvodnená/neudržateľná

a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľná. Pokiaľ súd, hoci aj pri rozdielnych záveroch znaleckých posudkov (v danom prípade súkromných) riadne, teda presvedčivo nezdôvodní svoje úvahy, z ktorých vychádzal pri určení výšky jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena, nielen pre ktoré sa nepriklonil ku konkrétnemu znaleckému posudku, nemožno jeho rozhodnutie považovať za zákonné, splňajúce atribúty kladené na takéto rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2 CSP resp. § 396 ods. 2 CSP. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že súde nižších inštancií sa pri hodnotení dôkazov dopustili závažného deficitu, svoje rozhodnutie zaťažili vadou zmätočnosti, aj v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti, v dôsledku ktorej došlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v potvrdzujúcom rozhodnutí žalobcom vytykané nedostatky neodstránil, v dôsledku čoho aj jeho rozhodnutie trpí vadou zmätočnosti. Pozornosti najvyššieho súdu neušlo, že súd prvej inštancie v bodoch 27. a 28. svojho rozsudku zhrnul aj niektoré skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého dokazovania, pričom v bode 29. uviedol, že tieto mu „slúžili“ len na „dokreslenie“ toho, prečo v danom prípade považoval žalobcovu ponuku vo výške 5.000,- eur ako jednorazovú odplatu v konkrétnych okolnostiach za primeranú a náležitú. Uvedeným smerom však odvolací súd svoje úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu napadnutého rozsudku bližšie nezdôvodnil. Záverom najvyšší súd uvádza, že nárok na vyplatenie primeranej náhrady žalobca bezpochyby má, v ktorej súvislosti poukazuje na závery plynúce z uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/257/2021, v zmysle ktorého „vecné bremeno podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka zriadi súd len za primeranú náhradu. Ide o vzájomne podmienený vzťah, čo musí vyplývať z výroku súdneho rozhodnutia, a to aj v prípade, že sa takej náhrady nikto v spore nedomáhal. Vzájomná podmienenosť je dôsledkom aplikácie článku 20 ods. 4 v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky súdmi Slovenskej republiky“.

19. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie (samozrejme v rozsahu umožnenom rozsahom dovolania) bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil len rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP), berúc do úvahy i aktuálnu úpravu odvolacieho konania, v režime ktorej už odvolací súd možnosť zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie vyčerpal, a to v časti týkajúcej sa určenia jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena, rozsudkom z 11. marca 2020, sp. zn. 7Co/274/2019 (tu porovnaj § 390 CSP) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytykanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.